

Читам, па шта?

Ученица VI₂ Нина Орландић учествовала је у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“, који има такмичарски карактер, у сва три нивоа – школском, општинском, градском. Представљамо њен рад са градског нивоа.

„Срце“, Едмондо де Амичис

„Срце“, Едмондо де Амичис

Књига „Срце“ Едмонда де Амичиса је написана давне 1886. године. У самом предговору књиге писац појашњава да је овај роман дело његовог сина који је он написао у форми дневника приликом једне школске године. Касније је отац, односно писац, те записе преуредио трудећи се да сачува изворне мисли и речник свог сина. Мало пре издавања романа његов син, који је тада већ био средњошколац, још мало је средио текст, проширио га по свом сећању и тако створио коначну верзију књиге „Срце“ која се чита и данас.

Ова књига прати живот, школовање и мисли Енрика, дечака од 10 година који живи у италијанском граду Торину. Радња романа почиње у октобру када се Енрико упусти у трећи разред основне школе за дечаке. Током те школске године он је записивао своје утиске о учитељу, школи и другарима. Истовремено, сваког месеца је и учитељ деци давао за домаћи задатак да препишу једну причу о јунацима њихових година на основу чијих подвига су ученици могли да извуку животну поуку. У то време учитељима су родитељи, а и деца придавали посебан значај због њихове посвећености, односу у раду, као и васпитању који су пружали својим ученицима. Тако је за Енрика и његове другове њихов учитељ представљао неку врсту другог оца. Учитељева реч се поштовала, савет усвајао а прекор је изазивао стид. На овај начин учитељи и учитељице су у то доба од неспретних дечака стварали добре ученике, али и поштене људе.

Однос између деце је приказан на веома леп начин. Захваљујући ауторитету учитеља деца нису правила велике несташлуке, већ су се међусобно поштовала упркос различитог порекла и материјалног стања. На предлог свог оца Енрико је сваког викенда позивао у госте различите другове. Тако је спознао неповољне околности у којима живе његови другови и уједно је постао скромнији, али је, такође, схватио да материјалне разлике између деце нису препрека за искрена пријатељства.

У његовом дневнику посебно место заузимала је његова породица коју су чинили мајка, отац, млађи брат и старија сестра. Њихов однос ми је привукао пажњу јер је Енрико своје родитеље сматрао и приказао као веома мудре и они су, заједно са братом и сестром, били његова највећа подршка и ослонац. Енрикову породицу је одликовала слога, скромност и дубоко међусобно поштовање. Посебну улогу у Енриковом животу имао је његов отац. Он му је давао савете, учио га да буде поштен, да цени оно што има, да не суди о онима који немају и да не завиди онима који имају. Подржавао га је, али и грдио када би то заслужио. Његови савети упућени сину и за мене су представљали веома важне путоказе.

Наслов романа свако може да тумачи на свој начин. Ја га схватам као отвореност ка учитељу, породици, пријатељству, животу и многим другим стварима које нас чине срећним и којима придајемо велику улогу. Мислим и да је овај дечак имао велико срце чим је одлучио да сва своја осећања написана у свом дневнику подели са целим светом и на тај начин сачува сећање на школу, детињство и другаре. Ова књига је уједно и историјски извор који нама, а и будућим генерацијама, сведочи о начину живота у 19. веку и подсећа на вредности које су тада биле цењене, а сада су скоро заборављене.

Захваљујући овој књизи упознала сам се са временом у којем је Енрико одрастао. То је нешто сасвим ново за мене. Препоручила бих ову књигу и Енриковим, али и својим вршњацима јер треба да схватимо да старије треба поштовати, да нам родитељи и наставници желе најбоље, да нас они васпитавају и подржавају. Одраслима можда још више саветујем да књигу прочитају јер они су наш узор били тога свесни или не. Они су ти који треба да нас воде кроз живот, а не да нас слушају и сваку нашу жељу без промишљања испуњавају.

Нина Орландић